

Som kristna är vi ett eukaristiskt folk. Vi är präglade av eukaristin, det sakrament där Jesus ger sig själv som föda åt oss, för vår frälsnings skull. Jesus vill komma oss så nära som möjligt. Han inbjuder oss att leva hela vårt liv i förening med honom. Han vill dela våra mödor och bördor. Han vill befria oss från allt ont och allt annat som binder och förslavar oss. Genom eukaristin vill han omprogrammera oss från att vara tämligen själviska och självupptagna till att bli mer och mer självutgivande i tjänande kärlek. Eukaristin är det bästa botemedlet mot självupptagenhet och självömkan. Men då måste vi verkligen förhålla oss så som Jesus säger: ”Gör detta till minne av mig” (1 Kor 11). Vårt minne som är proppfullt med allt slags onödiga och betungande saker måste frigöras och uppfyllas av Jesus i hela hans verklighet. När vi tar emot honom i eukaristin, får vi ge honom fria händer att verka och handla i och genom oss. Det är därför helt naturligt att vi när vi idag firar skärtorsdagen som åminnelse av hur Jesus instiftar eukaristin också har fottvagning. Eukaristin vill göra oss till efterföljare av Jesus, som har kommit för att tjäna de fattiga och behövande, för att tvätta fötterna på dem som ingen bryr sig om.

Det är samma grundtema i eukaristin som i fottvagningen: Guds självutgivande kärlek som uppenbaras i hela Jesu liv och gärning. På korset får det sedan sitt mest talande och tydliga uttryck. Jesus offerar sig helt och hållet för oss, för att befria oss från det vi inte själva kan befria oss ifrån: synd och död. Därför är eukaristin också präglad av korsets verklighet. Jesus offerar sin kropp och sitt blod på korset för oss. I mässan blir detta sakramentalt närvarade i bröd och vin, som förvandlas för att bli vår näring på pilgrimsfärden till det eviga livet. ”Låt oss så fira Jesu åminnelse på jorden att vi blir delaktiga av den stora måltiden i himlen” – så ber vi i bönen efter kommunionen i denna mässa.

I vår tid har många återupptäckt denna pilgrimsdimension i vårt liv. Man reser gärna till olika heliga platser och går ibland långa vägar i bön och fasta. I grund och botten är hela vårt liv här på jorden en pilgrimsfärd mot det eviga livet. Eukaristin är den vägkost som ger oss kraft att se på livet i detta perspektiv, i ett evighetsperspektiv. Det är en stor hjälp för oss växa in i detta synsätt. Då fastnar vi inte på vägen i onödigheter. Vi blir inte slavar under det materiella. Vi ältar inte gamla oförrätter. Vi sitter inte fast i besvikelse över att livet inte blev som vi hade hoppats, utan vi gläder oss över att det blev annorlunda, ja, bättre. Då blir det också helt naturligt för oss att leva i tacksägelse i stället för i gnäll och ständig klagan. Vi får alltid leva eukaristiskt. Vi få ta emot allt ur Guds hand och se på allt ur hans perspektiv. Eukaristin kan mer och mer skapa ett nytt inre klimat inom oss. Det är ibland bra att fråga sig: har jag lättare att klaga över livet och

människorna eller är det mer naturligt för mig att tacka Gud för allt. Som kristna har vi oändligt mycket att tacka Gud för, synd bara att vi ofta glömmer det. Klagovisorna tycks ha gjort mer intryck på en hel del kristna är evangeliet.

Det finns alltid hopp. Eukaristin har en förunderligt stor inneboende kraft, när vi verkligen tar emot den med öppet hjärta och sinne. Ibland säger man att mässan egentligen inte tar slut utan går över i mission. *Missa* blir *missio*. Det blir speciellt tydligt i dagens liturgi, där Jesus både instiftar eukaristin och fottvagningen som liksom smälter ihop till en enhet. Frågan är bara om det också är så för oss att liturgi och diakoni går samman och bildar en ouplöslig enhet. Jag är ibland rädd för att man bara tycker det är lite roligt att se på hur biskopen får göra sig lite möda och tvätta några fötter och sedan glömmer bort att vi i vardagen ständigt inbjuds att tjäna och ta hand om de behövande och nödlidande som Gud sänder i vår väg. I grund och botten kan vi inte skilja eukaristi och fottvagning åt, då går det helt snett i vårt liv. Vi behöver ta emot Jesus både i eukaristin och i den medmänniska som behöver vår kärlek. Jesus har så många sätt att bli närvarande för oss. Ju mer präglade och mer omprogrammerade vi blir av eukaristin, desto mer kommer vi att få ta emot Jesus också i vardagliga möten med människor, där den fördolde Jesus väntar på oss och vår tjänande kärlek.

Idag får vi också tacka Jesus för att han instiftat prästämbetet i sin kyrka. Han vill fortsätta att tjäna sitt folk genom sina präster. Han vill fortsätta att fira eukaristin genom dem. Han vill fortsätta att förlåta syndare, alltså oss alla, genom dem. Han vill fortsätta att irritera eller uppbygga oss genom deras förkunnelse. Han vill till varje pris bli kvar ibland oss och göra oss mer och mer öppna för honom själv, ja, göra oss allt mer lika honom själv. Han är med oss på vår pilgrimsfärd genom detta livet. Han leder sin kyrka under landsflykten, ökenvandringen, botvandringen. Mer och mer får vi glädja oss över alla de sätt på vilka Jesus är med oss. Mer och mer får vi tacka honom för alla tecken på hans godhet mot oss. Idag är det eukaristin, det vigda ämbetet och fottvagningen som Jesus vill peka på. När vi tar emot allt detta som hans stora gåva till oss, kan vi upptäcka ännu fler tecken på hans ständiga omsorg och kärlek som gör oss tacksamma.

Tänk om vi kunde börja varje dag med att tacka Gud för den nya dagen och sluta varje dag med att tacka honom för den gångna dagen. Det kan leda till en helomvändning för oss som tenderar att fastna för det jobbiga och besvärliga. Gnäll blir lätt en folksjukdom, som också vi kristna kan smittas av. Det finns tusen skäl att gnälla, men det som börjar som gnäll kan fångas i flykten och bli till tacksägelse. Så är det ofta psaltarpsalmerna. Det börjar som klagosång men glider över i lovsång. Tillhör vi Kristus och hans eukaristiska folk är den ständiga lovsången och tacksägelsen vår egen nationalsång, vår glädje, vårt privilegium.